

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére
Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@axelero.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

Az „Északi Zöld”

Amikor meghallottam, hogy a pénzzavarban lévő Mályi József milyen munkát volt kénytelen elvállalni, valamint tudva azt, e szakasz festését minden épelméjű, számolni tudó visszautasította, akkor azt mondtam, ez a feladat akkora örülség, amiből nem maradhatok ki. Csak ne legyen rajta jelentős anyagi veszteségünk és beleugrottam ... (Nagy Péter)

Vigyázz! Államhatár

Néhány éve még szigorúan őrzött és tiltott terület volt. Az uniós csatlakozást követő államközi egyezmény alapján, turista útvonalak alakul a jól karbantartott magyar-szlovák batársáv

Rendhagyó születésnap

A Kárpáti Lapokban életünkről, tevékenységünkről, hitvallásunkról, eredményeinkről, kevésbé bánatainkról, egyszerűen magunkról adunk hírt. Tájékoztatunk elsősorban a tagtársaink örömeire, de a kívülállók számára úgyszintén, annak reményében – és most Köves Gyulát idézem, „Legyünk együtt minél többen a természetben”.

E kiadvány szerkesztését szerény szellemi és anyagi képességeim, valamint elavult számítástechnikai és fotóeszközök segítségével, 2004. májusától rendületlen erőbedobással végzem. Ha úgy tetszik, az idén **egy éves születésnapunk** van. Illene pontosan tudnom, hogy e Lap életében hányadik évfolyamnál tartunk, de nem néztem utána. Ejnye-ejnye szerkesztő úr! – szinte hallom a rosszálló megjegyzéseket. Mentségemre legyen mondva, hogy tenni akartam valamit! Nem kívántam korunk kereskedelmi stílusú, népbútító, primitív közízlésének megfelelő, magyartalan folyóiratot előállítani. Ennek érdekében felrúgtam mindent, ami a közelmúlthoz kötődött, s elkezdtem a saját fejem után járni, a történelmi és turistaságunk nagyjai által kijelölt úton. Nyilván sok botladozással, hibával indultam és most, egy esztendő elmúltával sem minden tökéletes. Talán a „saját fejem” írása sem volt megfelelő. Lehet vitatni.

A témákat igyekeztem úgy csoportosítani, hogy minden lapszámnak legyen arculata, egyedi jellege, aktuális tartalma. Ami nagyon fontos: a **rendszeresség**. Lehessen rá számítani. Amiből megtudhatók az aktuális hírek, a felhívások, a túralehetőségek. Unalmas esteiken, utazás közben olvashatók az élménybeszámolók, glosszák, karcolatok, elgondolkodtató írások. Egyszerűen legyen fontos minden velünk együtt érző társunk számára. Olvassák, vitassák tartalmát, írjanak, fotózzanak bele.

Mi valósult meg a szerkesztői elképzelésekből? Csak a gyors internet eléréssel rendelkezők tudják kontrollálni az elmúlt 12 lapszámot végigpörgetve – hiszen a nyomtatott változat esetlegesen jutott csak a tagtársakhoz. Aki figyelemmel tudta kísérni az említett példányokat, bizonyára nem csalódott. Pedig sokszor kérdeztem magamtól, ekkora

érdektelenség és pénzhány ellenére van értelme nekem itt bármit is csinálni? Rádásul sikerült haragosokat is szereznem. Aztán akadt néhány dicsérő megjegyzés, elnöki biztatás – szóban és írásban egyaránt, ami lökészerű erőt adott a folytatáshoz.

Az internetes terjesztéssel elért eredményeket erősítette a 2005-ös esztendő első negyedéve, amikor a havonta megszerkesztett Kárpáti Lapok a nyomdában készültek. A jelentős minőségi változás hatására igen sok kedvező visszajelzést kaptam. Sőt, megindult tagjaink íráskedve! A rendszeres folytatásra, áprilisban hirtelen eltűnt a pénz.

A pénzügyi probléma enyhítésére összevont lapszám lenne a megoldás, ami viszont – álláspontom szerint, megtörné az elért lendületet. Ezzel, mint szerkesztő nem értek egyet és az eddigi erőfeszítéseim orrba-gyűrésének tartok. Természetesen a pénz beszél, a sértődött szerkesztő mehet...

Hogyan tovább Kárpáti Lapok? Amíg a vezetőség megoldást keres a vita alapjául szolgáló kérdésre – miszerint az élvezeti turizmus támogatása vagy egyesületünk szellemi tápláléka, a KL a fontosabb –, a gondolkodási időt kihasználom egy módosításra.

A Kísért a múlt rovatban, a gyakorta idézett Turisták Lapjának címdoldalán olvasható: **folyóirat, a turistaság és a honismeret terjesztésére**. Ez 80 év elmúltával még mindig aktuális! Sőt, egyre jobban az, csak ki kell egészíteni a természetvédelemmel. Professzionális laptársunk, az Erdélyi Gyopár címlapján most vettem észre: természetjárás, honismeret és környezetvédelem. Igazuk van! Ki kell írni a felvállalt és követendő célt. Így teszék én is, rögtön módosítom az előlapot.

Boldog születésnapot Kárpáti Lapok!
Nagy Péter

Az „Északi Zöld”

Turistajel-festés Balassagyarmattól – Sátoraljaújhelyig

A feladat, az ötletgazda Bánhidi Attila megfogalmazásában:

„Az »Északi Zöld« elnevezéssel egybefüggő, zöld sávjelzésű, elsődlegesen az államhatár mentén (határnyiladékok, határutak) vezető gyalogtúra-útvonalat kell kialakítani Balassagyarmattól Sátoraljaújhelyig, továbbá gyalogos bekötő útvonalakat kell kialakítani a már meglévő jelzett turista útvonal-hálózattól, továbbá egyes településektől, üdülőterületektől az Északi Zöld útvonal megközelíthetőségének biztosítására, 500 km összhosszúságban.”

Elő rész: Ipolytarnóctól Somoskőújfaluig (40 km)

A munkákat 2005. március 12-én kezdtük meg (Tóth Erzsébet, Straub Gyula, Juhász Gábor, Victor Mónika, Lindmájer Éva, Lukács László és én), a Bánhidi Attila által szervezett cserhádi dombságot bejáró munkatúrával. Felvérteztük magunkat a legújabb turista térképekkel, régi és kicsit újabb 25 ezres, fénymásolt katonai térképekkel és Lukács Lacival. Felkészültünk GPS-szel, hogy el ne tévedjünk, elmentünk a nemzeti parkosokhoz, hogy engedélyezzenek mindent, mit kérünk. Nagyon készségesen végigkálauzoltak – ingyenesen – az ipolytarnóci Óslábnymos lelőhelyen, de mert nem volt elérhető a főnök, semmit sem engedélyeztek. Kérdeztük, hogy helyben hol lehet beszerezni útjelző karóknak megfelelő akác oszlopokat, szinte az országgyűlés elnökéig tereltek. (Bejártam a karókért Tolnát-Baranyát, végül Ipolytarnóctól nem messze a karancsberényi erdőszéltől kaptam szép oszlopokat, igen kedvező áron.)

A tényleges jelzéstfestési munkákat március 26-án, húsvétkor kezdtem el. Segítségemre volt Victor Mónika. A bejáró túrán világossá vált, hogy a pingálást a határsávban lehet a legegyszerűbben elkezdni. Ezért Ipolytarnócra utaztunk. Ott találkoztunk Bánhidi Attilával, Zánki Pil Zsuzsával és Kébel Ádámmal. Kitartóan keresték az ipolytarnóci összekötő utat, mely az ország belső turista útjait összeköti a határsávban kialakítandó turistaúttal. Valamit találtak, majd sikeresen elérték a hazafelé induló vonatot. Mónikával, én is találtam egy nagyon jó utat a határsáv felé, szinte ugyanazt, amit Attiláék. Nagy lelkesedéssel állítottunk fel három darab útjelző oszlopot, helyeztünk fel hat darab irányt mutató táblácskát, festettünk néhány fehér alapozó jelzést. Az első napon 3,7 kilométernyi utat jelöltünk ki. Nagyon elfáradtunk, bár a teljesítményünk az ötszáz kilométernyi út kialakításához képest, tragikusan kevésnek bizonyult.

A fárasztó munka után, a már megismert úton ballagtunk vissza a Duna-Ipoly Nemzeti Park ipolytarnóci parkolójához. Útközben heves lövöldözésre lettünk figyelmesek. Úgy látszik, hogy a védett területen mindent tilos, csak vadászni nem. A kocsim szélvédőjén egy üzenet várt. „Táblakirakásról nem volt szó! Így nem járulok hozzá! 28-án (húsvét hétfő) reggel 9.15-kor a faházban keressenek! Aláírás...”

Ahhoz, hogy az írásokat kellő figyelemmel nyomon lehessen követni, ajánlatos lesz elővenni a Cserhát, a Karancs – Medves és a Heves – Borsodi – dombság, az Aggteleki-karszt és környéke, a Cserehát és a Zempléni-hegység turista térképeit. Egy nagyszabású turistajel-festési munkába kezdtem, kezdtünk, mely csodálatos dombvidéki tájakkal, az ott lakó emberekkel, hétköznapjaikkal ismertethet meg.

Puff neki. A csodálatosan szép nap után, Mónikával egész este azon gondolkodtunk, hogy ez most mit jelent? Az biztos volt, hogy az első hétszáz méternyi kijelölt útról le kell mondanunk, a három szép oszlopunkat ki kell vennünk és legalább három táblát le kell bontanunk. A beosztottakkal, a területen működő éttermmel beszélgetve, a helyi főnök személynében, egy nagyhatalmi vezető képe bontakozott ki előttem, aki most rajtunk akarja köszörölni karmait. Mivel az útvonal-kijelölést nem tartom feladatommak – nincsenek meg rá a jogköreim, időm sem, azért a Főnök urat békés telefonbeszélgetésre irányítottam Bánhidi Attilához, mi pedig Mónikával továbbálltunk Karancsberénybe.

Nemrég a Kossuth rádió Napközben műsorában szó volt a nemzeti parkokról, a természetvédelmi területekről és a tájvédelmi körzetekről. Érdekes utána nézni, hogy ezek a fogalmak a valóságban mit is jelentenek. A riporter, mint egy kisiskolás, akkor szépen elszavalta a fogalom-meghatározásokat. A műsorban arról volt szó, hogy adott települések valamely besorolás miatt, nem tudnak terjeszkedni, nem tudják magukat fejleszteni. A szigorú örök keményen és eredményesen, minden kezdeményezést csírájában elfojtanak. Szó volt kerecsenszőlőmokról, a nemzeti parkok által támogatott

turizmusról. Amikor a nemzeti parkos a turizmus támogatásáról beszélt, mint egy apostol, akkor eszembe jutott Tészári Károly börsönyi barátunk. Tészári előbb engedélyezte egy tönkrement turistaút saját erőnkéből történő helyrehozatalát (tanúja voltam a tárgyalásoknak), amire a Ford cégtől pénzt is kaptunk, majd mindent visszavont. Azóta is életveszélyes ezen a sízőknek kijelölt úton a Királyrét fölötti parkolóig lesiklani. Ő Börsönyi turista útjairól, fegyverrel kényszerítette távozásra a kerékpárosokat. A magyarországi sziklamászók évtizedek óta harcolnak a nemzeti parkosokkal, mert

szinte semelyik hazai sziklafalon nem engednek gyakorolni. Olyan sok Magyarországon a kerecsenszőlőm, hogy alig látni tőlük a Napot. Most pedig az ipolytarnóci Főnök úr mondta nekem telefonba: „Nem akarok hátizsákos turistát látni!” Nos, az én eddigi ismereteim szerint, a Napközben műsorban nyilatkozó nemzeti park őrének az az állítása, hogy a nemzeti parkok a turistaságot pártfogolnák, szerintem nem igaz, bár attól függ, hogy a turistaság melyik ágára gondolt. Nyilván nem kell, hogy dolguk legyen a gyalogos turistaság védelme. De miért gátolják a bakancsosok mozgását? Még az ésszerű szabályok közötti mozgásteret is szűkítik. Miért? Némi választ látok abban, hogy puskaropogás közepette jöttünk le az Ipolytarnóc fölötti dombokról. Táblakirakás tilos, vadászni nem. Keresd a nőt vagy a pénzt!

Balra Szlovákia, jobbra Magyarország. A festékes vödörrel a senkiföldjén kutyagol Victor Mónika és Mályi József

– régi szabály. A gyalogos turizmusban nem sok pénz van. Ezért vergődnek a turista egyesületek, a turistaházak. Egyesületünk anyagi helyzete szinte tragikus, kilátástalan a mostani időkben. Az országnak nagy bevételi lehetősége van a vadászatból. A vadásztársaságoknak nincs akkora gondjuk anyagilag, mint a turistáknak. A vadászatnak a protokolláris értéke is nagy. A hazai vagyonosok, a külföldi vadászok, dollár milliókat fizethetnek a magyar államnak a vadászás lehetőségéért, a kilőtt vadakért. Nincs az a kormány, mely ellene tenne. Minél szigorúbb egy szabály, annál többet kell fizetni egy-

egy engedélyért is. A turisták, akarva-akaratlanul a vadak nyugalma zavarják. Ez a vadász-társaságoknak nem kedvez. Nyilván „nem akarnak hátizásos turistákat látni”. Nem meglepő, hogy a Főnök úr a helyi vadásztársaság tagja.

Azért azt is el kell mondani, hogy mi turisták sem teszünk meg mindent, amit túra közben a természet nyugalmanak és tisztaságának megőrzése végett, meg kellene tennünk.

Karancsberénytől a határsávban, elindultunk Ipolytarnóc felé. Valamikor réges-régen, Karancsberényből köves út vezetett át a mai

Hegymenetben festés közben pihenünk

Szlovákia területére, Nagyromhányba. A mai napig is Rományi útnak nevezik a határhoz vezető, már nagyon rossz állapotban lévő utat. Egy vakolt köves hidacsát a II. Világégés után felrobbantottak, közel a határhoz. A szekerek, erdészeti autók, patakmederben gázolva juthatnak fel a határsávhoz munkájukat végezni. Ez a Rományi út alkalmas lehetne a Karancslapujtónél elhaladó zöld kereszt turistautat összekötni a határsávi Északi Zölddel.

A határsávban elindulva, előbb régi szekérúton haladtunk Nyugat felé. Kb. egy kilométer után, a magyar oldalon, régi piros turistajelre bukkantunk. Egészen sokáig követtük. Találgattuk, hogy mikor készíthették. Elég réginek tűnt ahhoz, hogy a rendszerváltás utáni évekre gondoljunk. A szocializmus idején pedig, a határsáv megközelítése is nehézkes volt, nemhogy az abban való „élvezeti turistáskodás”.

Nagy-Hallgatóra nagy kapaszkodóval lehetett felmenni. Kerékpáromat tologatva, a festékre és egyéb szerszámokra figyelve, nem volt egyszerű a feladatot megoldani. A festék kétszer is lepottyant a csomagtartóról. Nagy-Hallgatót elhagyva, közvetlenül Nagyromhány (Lipovany) fölé értünk. Mindkét oldalon akácok található. Később szlovákiai nagyobb kaszálók mellett mentünk el. A vadak errefelé háborítatlanul éldegélnek, így szerencsénk volt szarvas teheneket látni. Az egyik kővé dermedve, megállt az erdőszélen, úgy nézett vissza rám. Talán azt gondolta, hogy nem látom.

A jelzéseket ötven-hetvenméterenként helyeztük el. Nem kellett sűrűbben kirakni, mert a határnyiladék egyértelműen vezet, a határkövek sűrűn vannak. Tempót is kell diktálnunk, mert sok az az ötszáz kilométer. Kutyaagoltunk is becsülettel, de csak hét kilométert tudtunk megtenni Ipolytarnóc felé. „Tölgyfa-fordulóban” (itt áll egy kb. kétszáz éves terebélyes tölgyfa) összeértünk az előző napi jelzésünkkel. Így már tíz kilométernyi út van lealapozva. Mónika rohamléptekkel, én kerékpárral siettem vissza Karancsberénybe, a kocsihoz. Tévedés azt hinni, hogy háromszor kell egy-egy szakaszt bejárni. A valóságban legalább négyszer. Vagyis az ötszáz kilométer jelzésfestés kétezer kilométer túrázást követel. Erre van három hónapom. Szinte menetsebességből kell jelzést festeni, oszlopokat, táblákat kihelyezni. No, de hát nem lenne Mályi a nevem, ha ezt a munkát nem vállaltam volna. A kerékpárom nehezen viselte az akácfák tüskéit. Annyi lyuk lett rajta, mint egy szitán.

Másnap a határon Észak-Keletnek indulunk. Szerettük volna elérni a Karancsot (14,5 km), de kevés esélyünk volt rá. Előbb nyitott mezőkön haladtunk. Gyönyörű rálátás volt a Karancs vulkáni masszívumára. Tervez-

tük a kihelyezendő oszlopok helyét. GPS-szel pontokat vettünk, hogy majd oda fúrjuk le az oszlopokat. A szlovák oldalon még sokáig kísérték a legelő, a magyaron elértük a tölgyest. Az alapozásnál ki kell tisztítani a kiszemelt fa környékét az indáktól, a tövisektől, bokroktól, majd kissé meg kell hántolni a fa kérget, csak azután lehet jól festeni. A tölgyfának kemény kérge van, vöröses kéreghúsa. Az éles hántoló ellenállásra talál a fa kérgén. Így ment ez sokáig, amíg az erdő nem váltott. Kb. két kilométer után a szlovák oldalon került erdő, a magyaron csak mező volt. A szabályzat szerint, csak a magyar oldalon helyezhetünk el jelzéseket. Kis, csenevész gallyakra, ágakra lehetett festenünk, mikor a túloldalon ott voltak az akác és a tölgyfaerdők. Erre a butaságra is csak az ember képes.

A Karancsra vezető emelkedő elég szelídnek látszik, valójában nagyon meredek

Tovább haladva mindkét oldalon erdők vettek körül. Még nem zöldültek ki a fák, de tudjuk, hamarosan minden fa tavaszi öltönyt

vesz magára. Egy olyan hosszán elhúzódo szákaszhoz értünk, ahol a határsáv és az erdő között, öt-tíz méter széles cserjés húzódik. A bozóra jelezni nem lehet, a fákat megközelíteni sem lehet. Ha a bozót kizöldül, akkor pedig értelmetlen is lenne a fák jelzése, hiszen nem látszanának. A jelzéseket mégis sikerült ide-oda elhelyeznünk. Bár, ha még ritkábban helyeznénk el, az se lenne nagy baj, hiszen a határkövek biztosan mutatják az utat. A magyar jelzésfestés sűrűségének is még megfelelénk. De, hát a szabály, az szabály!

Nehéz feladatnak látszik festékekkel és mindenféle kacattal csúcsra mászni, mégis hegyre felmenetben festegettünk. Festés közben pihentünk. Szépen gondozott bükkösben kapaszkodtunk fel a Nagy-Arany-hegyre. A bükkfákra jó festeni, nem kell a sima törzsét meghántolni. A csúcs hetven-száz méterre van az úttól. Egy kitérő jelzést vezetünk fel oda. Még megterveztük a kihelyezendő táblák helyét, majd visszafordultunk Karancsberénynek. Alapozó festéssel, 7,5 km-t haladtunk előre. Újabb szép nap állt mögöttünk, mikor álmozással kínlódvá, hazaautóháztunk. Jól eső érzés volt sárosan olyanná lenni, mint a falusiak, akik munkában látva minket, maguk közé fogadtak.

Néhány nap műhelymunka után, ismét terepen voltunk. Nagy Péter és Victor Mónika jött segíteni. Két kocsit használtunk most. Péterét Somoskőújfaluiban a vasútállomás előtt hagytuk, a másikkal elmentünk Karancsberénybe. Onnan felmentünk a Nagy-Arany-hegy alá egy jó kocsiuton. Valamelyik gazdag embernek a tanyájába ütköztünk, amit az örök kutyákkal védtek. Gyalogosan indultunk tovább fel a hegyre. Nagy-Arany-hegytől Somoskőújfaluig hét kilométernyi alapozó munka várt hármunkra. Egy hántol, bozótot irt, a másik kettő festeget – így terveztük. Mivel Mónika háborúba ment elvesztette fegyverzetét, vagyis az ecsetét, ő most fegyverhordozóvá lépett elő. Egy életműszatyorban a Karancsig cipelhetette az útjelző táblákat.

Ez a rész arról nevezetes, hogy helyenként kifejezetten szép bükkösben vezet az út. A hátrányiladék jól járható, közkedvelt hely a crossmotorosok számára is. Ahogy a napsütés hatására előbújnak a gyíkok rejtekükből, a jó

idő miatt, egyre több motoros is előkerült a városokból. Rendes fickók, mert elgázolni nem akartak, s mikor félreálltunk az útból, még meg is köszönték. Mi pedig szívtuk tovább a természet friss levegőjét...

A Karancs és környéke egy nagy hullámvasút. Tele nagy emelkedőkkel. Aki szép tájon, kemény túrát szeretne elkövetni, bátran biztatom arra, hogy jöjjön errefelé.

A Karancsra (727 m) késő délután értünk fel. A tetőn áll egy 2001-ben felújított kilátó. A határsáv nem érinti, ezért

egy kiágazó csúcs jelet, a tömör háromszöget festettünk hozzá. Egyelőre azonban csak alapoztunk. Elhelyeztünk egy „helymegjelölő” táblát és két darab „3-4 soros” útbaigazító táblácskát. Hiába próbáltuk otthon, íróasztal mellett megtervezni a táblákra írandó szöveget, a valóságban azokat nem tudtuk elhelyezni. Mindig a megismert terület alapján, a helyszínen kézzel kellett a szöveget a táblákra festeni. Lehetőleg úgy, hogy az igényes „élvezeti turista” is

meg legyen vele elégedve. Bár civilben többször reklámfestéssel kerestem a kenyerem, nem mertem vállalkozni e felelősségteljes, precíz munka kivitelezésére. Mónikát bíztuk meg vele. A csúcsról le, a Kis-Karancsra ismét fel. A sötétedés miatt, már nem akartunk festeni, de Péter meg-megállt egy-egy jelet, még egy utolsót elhelyezni. Elértük a sárga turistajelzést, mely a somoskőújfalu vasútállomáshoz visz le. Alaposan kipingálták az utat. Szinte az erdőben alig maradt fa, melyre nem tettek jelet. Elszégyeltem magam, hogy mi mennyire ritkán festettünk. Bár a Kék-túra útvonalához képest még mi is a bőség zavarát hozzuk az igényes turistákra. Már sötétedett, mikor a kocsihoz értünk. Átutózáztunk Karancsberénybe, a másik autohoz, majd kerestünk magunknak egy éjjeli sárazó helyet. Éjfélkor volt takarodó.

Másnap ismét kocsikáztunk egyet. Péter autójával elmentünk Ipolytarnócra. Ott kiszedtük a vitatott három darab akác oszlopot. Felcipel-tük a határsávba és elrejtettük. Ipolytarnóctól harmasban festettük a zöld jelet. Mónika úgy látszik, hogy be akarta pótolni az előző napi mulasztását, ezért olyan tempóval dolgozott, hogy Péterrel alig tudtuk követni. Szinte menetsebességgel festettük a fedő zöld réteget. Már fél négyre megérkeztünk a karancsberényi (rományi) úthoz. Mónika továbbment fes-

Ez a határszakasz egy turisztikai hullámvasút

teni a Nagy-Arany-hegy irányába, én Péterrel lementem a helyi erdőszeghez elkérni a tőle vásárolt akác oszlopaikat. Három oszloppal a kocsim tetején felkorcsolyáztunk a határsávba. A mély kocsinymon úgy lehetett a kis autóval felmenni, hogy Péter a kocsi előtt guggolva mutatta, hogy merre szedjem a kormányt. Sikerült nem beleesni a kátyúkba és feljutni a határsávba. Egy oszlopot az útkereszteződésbe, kettőt a mezőre állítottunk fel.

A nap eredménye: sikerült „bezöldezni” 12-13 km-nyi utat, három oszlopot felállítani és összesen 10 db útjelző táblát kihelyezni.

Sajnos a társaim ideje lejárt. A jól megérdemelt hétfégi pihenőjük után, hétfőn dolgozni kell menniük.

Mályi József, MKE
foto: Nagy Péter

Néhány üdvös tanács útjelzőknek

Látszólag könnyű dolog a turistautak jelzése, de aki már csinálta, az tudja, sok trükkje van és igen fáradságos feladat. Az alábbi írás – ami megjelent a *Turisták Lapjának* 1929. év 9-10. számában – beavat az útjelzés rejtelveibe. Az illusztráció 2005-ben, az Északi Zöld útjelzésén készült, bemutatja Victor Mónika és Mályi József.

Mielőtt festékesdobozzal és ecsetekkel felszerelve munkába fognánk, szükséges egy előző alkalommal a jelzendő útvonalat (hogy azt minden részletében megismerjük) végigvándorolnunk. Szükséges ez a „bejárás” akkor is, ha már eddig jelzett útszakaszról van szó, mert úgy az útnak, mint az eddigi jelzésnek lehetnek olyan hiányai, melyek az egyébként jó terepismerő, de jelzési teendőkben gyakorlatlan turista figyelmét elkerülik! Ha nem ismerjük tökéletesen a jelezni kívánt utat és enélkül fogunk a festéshez, könnyen megtörténhetik pl. az, hogy a régi jelzés egy helyen megszakad és nem találjuk a folytatást. A jelzendő útvonal pontos ismeretének híjjában, ily esetben sokszor helytelen, a térkép rajzával meg nem egyező, avagy éppen tiltott területre vihetjük a jelzést.

De nem csak a jelzésnek, hanem az útnak esetleges hiányai is szükségessé tehetik ezen előzetes bejárást. Kopár területen végigmenve sokszor kellemetlenül tapasztaljuk, hogy még egy kődarabot sem találunk utunkban, amelyre a jelzést ráfesthetnők. Legalkalmasabb volna ilyen helyeken cölöpök vagy karók beverése. Ahol a falu népe nem jár, ezt meg is tehetjük, a legtöbb helyen azonban e munkánk *szándékos pusztításnak* van kitéve mindaddig, míg a turistaalkotásokat törvény nem védi és amíg a falu népe előtt ellenszenves, félmeztelenül kődörgő, vagy vetéseket tipró turisták járnak. Egyelőre e bajokon úgy segíthetünk, hogy kis gödröket ásunk útvonalunkban, amelyekbe megfelelő alakú, jelzésre alkalmas köveket teszünk. Ilyenkor gondosan ügyeljünk arra, hogy e munkánál a mesterséges ásás minden külső jelét eltüntessük, hogy ezáltal

tal fáradságos munkánk „szakszerű” elpusztításának lehetőleg elejét vegyük!

Szükséges tehát, hogy ezen hasonló „előkészítéseket” már az út bejárásakor elvégezzük, mert csak így mehet a jelzés tulajdonképpen munkája a legközelebbi alkalommal zavartalanul végbe. A cölöpök beveréséhez egy kisebb balta, a gödörásáshoz pedig egy rövidnyelű, a hátizsákban is elhelyezhető kis ásó elegendő szerszám.

Óvatos kéreg hántolás után jön az alapozás

Ha utunkat az előbb mondottak alapján kellőleg megismertük és előkészítettük, hoz-

záfoghatunk az alap: a *fehér szín* festéséhez. A festéket Egyesületünk titkársága részéről kijelölt festéküzletben, utalvány alapján beszerezhetjük. Az ecsetet vagy titkárságunk adja ki elismervény ellenében, vagy pedig az Egyesület költségére magunk vásárolhatjuk meg valamely háztartási cikket árusító üzletben. Inkább kis ecsetet válasszunk (rövid, kevés szőrrel), mert különben a dús és hosszúszerű ecsetet dróttal vagy spárgával kellene lekötnünk, ami bizonyos gyakorlottság hiányában rosszul sikerül. A nagy ecset a festendő, aránylag nem nagy négyszögekhez képest túlsok festéket vesz magába s a fölösleges festék ruhánkra csöpög, de a jelzést is elronthatja.

A színes sáv festése

A legtöbb festéküzletben a festéket már a dobozban a „*elkészítve*” kapjuk, vagyis a hozzá szükséges firneisszel keverve. Célszerű azonban, hogy azt, úgy a munka elején, mint a munka közben egy kis pálcikával gyak-

ran felkavarjuk, hogy a festék sűrűsége mindig egyenletes maradjon. Ha ezt elmulasztjuk, a híg felsőrész hamar elfogy, s a megmaradó sűrű festéknek alig vehetjük hasznát! Nagyon száraz és meleg időben ajánlatos egy kevés tartalék firneiszt magunkkal vinni. (2 kg festékre egy nyolcad liter firneiszt elegendő) Ha viszont teljesen sűrű festéket kapunk, úgy minden kg festékhez fél liter firneiszt kell vinnünk. Ajánlatos ezenkívül, hogy minden résztvevő egy kis üveg terpentint is hordjon magával, mellyel ruháját tisztán tarthatja és a munka befejeztével az ecsetet kimoshatja. Némi gyakorlottsággal annyira vigyázhatunk ruhánkra, hogy egész napi festés közben alig 1-2 csepp festék éri azt. Ha a baleset mégis megtörtént, legjobb azonnal a terpentines üveget elővenni, s a foltot egy kis posztódarabbal kimosni, mert ha a festék a ruhára szárad, akkor azt már csak hosszas dörzsöléssel távolíthatjuk azt el onnan.

A festékdoboz tartásához egy darab erősebb drót is kell, melyet „U” alakúra görbítünk, s a két visszahajló végénél fogva zsinnegel szorosan a dobozhoz erősítünk. Ezt otthon is elkészíthetjük, ha azonban a doboz átlukasztásával (zsinag nélkül) akarjuk a drótot ráilleszteni, úgy ezt csak a helyszínen tehetjük meg. Ennek az a hátránya, hogy a festék a lyukon kifolyik ruhánkat, vagy a hátizsákot bepiszkítja. A doboz tetejét a munka megkezdéskor egy becsukott zseb-kés nyelével emelhetjük ki.

A szükséges felszereléshez tartozik még, hogy elegendő papírral, törlőronggyal, spárgával és egy kerti ollóval legyünk ellátva. Ami a festék mennyiségét illeti, kellő beosztással *10 km útvonalra elegendő 2 km fehér és 1 kg színes festék*. Ha a fehér alapra kétféle szín kerül, pl. piros-zöld, úgy mindenikből 1-1 kg szükséges. Kezdő útjelzők valamivel többet fogyasztanak.

A festés kivitelét illetően először a *fehér alapot* festjük meg. Iparkodjunk szabályos négyszögeket festeni éles vonalakkal, derékszögekkel és megfelelő nagyságban azon-

céllal, hogy abba a legközelebbi alkalommal a színes sáv befesthető legyen. A jelzés módja egyébként szemléltető módon van az Egyesületünkben bemutatva, ha tehát valakinek e leírás után is kételyei lennének a kivittelt illetőleg, a bármikor megnézheti hivatalos helyiségünkben e szemléltető segédeszközöket!

1. A jelzések ne legyenek izléstelenül nagyok! Elég, ha azokat oly nagyságban festjük, hogy a *megfelelő távolságból láthatók legyenek!* Mindenekelőtt azt tartjuk szem előtt, hogy a jelzéseket nem terepismerő turisták, hanem a tájékozásban járatlan kezdők számára készítjük. Szükséges tehát:

2. Hogy a kiinduló pontot elhagyva már az első jelzést láthassuk!

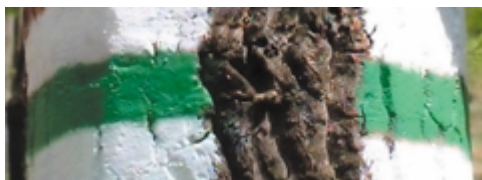
Hogy a jelzések elég sűrűen, vagyis oly módon következzenek egymás után, hogy minden jelzésnél a következőt láthassuk! A látótávolság szempontjából fontos az, hogy a fatörzsnek ne csupán az egyik oldalán legyen a jelzés, hanem oly módon, hogy *azt jövet is, menet is láthassuk!*

3. Ha utunk egy főútból (széles útból) mellékvényre vagy épen úttalan terepre téra *jelzések feltűnően és sűrűbben festendők.*

4. Úttalan terepen jó szolgálatot tesznek az iránymutató nyilak! Sötét tárgyakon fehér festékkal, fehér kőlapon színessel rajzoljuk meg ezeket!

5. Bokrok, cserjék vékony ágait is felhasználhatjuk. Ekkor azonban a láthatóság szempontjából az útban lévő lombozatot kerti ollóval lenyessük s a lehullott leveleket vagy gallyakat a borkor mélyén elrejtjük! Ágát ne tördeljünk, csupán a kerti ollóval elvágható ágacskákat távolítsuk el!

6. Ha a jelzendő útvonal más útirányú jelzéssel véletlenül egy ideig együtt halad, nem szabad sem a másik jelzésre rá, *sem pedig közvetlenül föléje vagy alája* festeni, hanem vagy más tárgyra, vagy ha ez nem lehetséges, úgy elég távolságban tőle! A lényeges mindig az, hogy a két jelzés messziről is különállónak lássék.

Kétoldali jelzés egy tölgyfán

7. Ha az útjelzés nem új, hanem csak a régi jelzés karbantartására szolgál, akkor is jobb, ha először csak a fehér festékkal dolgozunk, mert a jelzés sok helyen hiányos lehet és új fehér négyszögeket kell festeni. A meglévő régi jelzésen elég, ha az alsó és felső fehér sávot festjük be friss festékkal, a színes sáv részére elegendő már a régi ugyanolyan színű alap.

8. Ha a fehér alapszín már kellően megszáradt, úgy egy következő alkalommal ráfesthetjük a színes középrészt. Ha a festék nagyon híg, úgy csak keveset engedjünk az ecsetbe, mert a lecsurgó festék elronthatja előbbi munkánkat! A sáv legyen a fehér négy-szögnek lehetőleg a közepén és annak egy-harmad részét foglalja el.

9. Ügyeljünk továbbá gondosan arra is, hogy *a színes sáv iránya utunkkal párhuzamos legyen.*

A jelzés befejeztével az ecsetet terpentiben mossuk ki. Elegendő, ha az ecsetet terpentines dobozba jól benyomjuk, hogy a friss festéket kiszoríthassuk. Otthon azután egy kis mosószappannal tisztára moshatjuk azt, úgy hogy a tiszta ecsetet az egyesületi helyiségben, az elismervény visszaszolgáltatása ellenében átadhadjuk. Ha a festék az ecsetbe száradt már, nehezebben megy annak eltávolítása. Ilyenkor pár napig kell terpentiben, majd szappanos vízben áztatni azt.

Az útjelzés munkájával kapcsolatban ugyanitt fel kell hívnunk minden tagtársunk szíves figyelmét arra, hogy kirándulásaik alkalmával a jelzések körül észlelt hiányosságokat és egyéb észrevételeiket tudassák lehetőleg azonnal Egyesületünk titkárságával vagy hozzák tudomására az útjelző-bizottságnak.

Lakner Károly

Egyesületi hírek

Meghívó a Magyarországi Kárpát Egyesület közgyűlésére ahová mindenkit szeretettel várunk és elvárunk

A közgyűlés helye: **Rendezvények Háza, Hidvégárdó** (Borsod-Abaúj-Zemplén megye)

A közgyűlés időpontja: **2005. május 21. (szombat) 20 óra**

Érkezés, regisztráció: 10-20 óra között.

A közgyűlés tervezett napirendi pontjai:

1. Az elnökség beszámolója az előző közgyűlés óta eltelt időszakról
2. A 2004. évi beszámoló és közhasznúsági jelentés
3. Rendezvények, nyári programok ismertetése
4. Egyebek

Elhelyezés: A vendégházban, azonban ágyneműt és matracot nem biztosítanak, ezért hálósákokat, matracot, szivacsot, stb. (ki mit szokott) *mindenki hozzon!*

A szállásért térítést nem kell fizetni, az egyesület állja.

Főzési lehetőség van.

Szolgáltatás: Nagyterem használata (közgyűlés), melegítőkonyha használata (főzési lehetőség)

Szombat este vacsora közösen: „*ami a bográcsba belefér!*”

Tányért, evőeszközt, poharat (pohárba valót) mindenki hozzon magával!

A közgyűlés után vetítési lehetőséget biztosítunk.

A részvételi szándék, a vetítési igény bejelentése: Király Gabriella, 30/626-1493

Honlapok: www.hidvegardo.hu és www.terkepcentrum.hu/index.asp?tid=25672

A távolsági közlekedési jegyről számlát kell kérni, melyet visszatérítünk.

Odaút (május 21. szombat):

Indulási hely	Érkezési hely	Közl.	*IC	*IC	*IC	*IC
Bp. Keleti pu.	Miskolc Tiszai pu.	vonat	8.00*	12.00*	15.00*	18.00*
Miskolc Tiszai pu.	Tornanádaska vm.	vonat	11.12	14.40	17.05	20.00
Tornanádaska vm.	Hidvégárdó	busz	12.47	16.40	18.40	21.32

Visszaút (május 22. vasárnap):

Indulási hely	Érkezési hely	Közl.	+IP *IC	+IP *IC	+IP *IC	+IP *IC
Hidvégárdó	Tornanádaska vm.	busz	nincs	nincs	13.49	nincs
Tornanádaska vm.	Miskolc Tiszai pu.	vonat	10.30+	11.03	14.20	16.25+
Miskolc Tiszai pu.	Bp. Keleti pu.	vonat	12.10*	13.15	16.20	18.10*

Túrázási lehetőségek:

A) Északi Zöld munkatúrák:

1. Maronyi kolostorrom – K jelzés (már meglévő mellé új jelzés alapfestése);
2. K jelzés – Esztramosi bányaoldal – Tornaszentandrás – gerinc – Hidvégárdó (nyomvonalkeresés, új jelzés alapfestése);
3. Hidvégárdó – államhatár (nyomvonalkeresés, új jelzés alapfestése);
4. K+ jel – Tornaszentjakab – Sas-patak völgye – Bodolai-erdő, államhatár (nyomvonalkeresés, új jelzés alapfestése);
5. Martonyi kolostorrom – Szalonna (régii jelzés törlése, helyette új jelzés alapfestése).

B) Egyéb túralehetőségek:

1. Alsó-hegy
2. Szádelői-völgy

Együttműködési megállapodást írt alá Lukács József az Erdélyi Kárpát Egyesület és Jeszenszky Géza a Magyarországi Kárpát Egyesület képviselőjében. A megállapodás célja az eddig is szoros kapcsolat szervezettebbé tétele, közös programok szervezése, programjainkhoz közös pályázati tevékenység folytatása.

Az Erdélyi Kárpát-Egyesületről

Az Erdélyrészi Kárpát-Egyesület (EKE) az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület (EMKE) javaslatára jött létre, ennek kebeléből nőtt ki, megalakításának szükségessége már 1889-ben felvetődött. A gondolat megfogalmazója Sándor József (1858-1945) író volt. Annak érdekében, hogy megfelelően elő lehessen készíteni a turista egyesület megalapítását, hogy dönteni tudjanak a szervezeti felépítés és a feladatkörök kérdésében, az EMKE vezetősége Sándor Józsefet egyhónapos tanulmány útra küldte a Magas-Tátrába, a Magyarországi Kárpát Egyesület létesítményeinek és szervezeti kérdéseinek a tanulmányozására. A látottak alapján, valamint a turista létesítmények szervezésének és működtetésének egyedi jellege miatt Sándor József arra a meggyőződésre jutott, hogy a megalakítandó EKE önálló, független egyesület kell legyen. A végül 1891-ben megalakult EKE egész Erdélyre kiterjesztette tevékenységét.

1898-ban az egyesületnek 35 osztálya létezett és tizenkét menedékházat működtetett. Az EKE tudatosan célul tűzte ki a Székelyföld tudományos feltárását, gazdasági felemelését. Már 1892-ben kiadásra került az ERDÉLY című honismertető folyóirata. Megalakulásától az első világháború végéig az EKE folyóiratán és annak mellékletein kívül mintegy 70 kiadványt jelentetett meg, többségükben térképes útikalauzokat, barlang útmutatókat, fürdőismertetőket magyar, német, angol és román nyelven, turista naptárakat kirándulási tervekkel és térképvázlatokkal. Az EKE figyelemreméltó kiadói tevékenysége dinamizálta a földrajzi, geológiai, geomorfológiai és etnográfiai kutatásokat, minőségi munkára serkentve a szerzőket.

Már 1897-ben felvetődött egy EKE múzeum megalapításának terve. A Kárpát Múzeum felavatására 1902. október 2-án került sor, a kolozsvári Mátyás szobor leleplezésével kapcsolatos ünnepségek keretében. Az épület nemcsak a múzeumnak lett otthona, hanem

együttal az EKE központjának a székhelye is.

Az EKE gyümölcsöző szervezőtevékenysége folytán fellendült a székelyföldi ásványvizek palackozása és értékesítése, a fürdők és klimatikus gyógyhelyek: Borszék, Tusnád, Korond, Málnás, Szováta, Kovászna, Gyilkostó, Bálványos, Sugás rohamos fejlődésnek indultak. Új utak és gyalogösvények épültek ki Kolozsvár környékén a Bükkben, a Tordai-hasadékban, a Királykőn, a Révi-szorosban, a Remetesziklaszorosban, a Detunátán, a Vlegyásán, a Retyezátban és a Fogarasi-havasokban. A tagok üdültetése érdekében az egyesület felépítette, berendezte és adminisztrálta a radnaborberekre és a dombháti üdülőközpontokat, ahol az egyesület tagjai kedvezményes áron üdülhettek. Az EKE fénykorában, a XX. század elején került sor a Bihar-Öreghavas-Vlegyásza csodálatos hegylabirintusának turisztikai feltárására és ismertetésére.

Az első világháború veszteségei, a trianoni békeszerződés és ennek alkalmazása gyakorlatilag az EKE időleges szervezeti megszűnését eredményezték. A 35 vidéki osztályban több mint 6000 tagot tömörítő egyesület szétzilálódott, tevékenysége megbénult. Óriási veszteség érte az egyesületet tagjainak, különösen vezető embereinek tömeges eltávozásával, kiutasításával. A megmaradt kevés számú tagot is elterelte az egyesülettől a létbizonytalanság, a kilátástalan jövő nyomasztó gondja. A háború éveiben és a politikai változás zúrvaráiban az egyesület tulajdonát képező menedékházakat kirabolták, sok közülük leégett. A turista utak és ösvények hídjainak, pallóinak, korlátainak faanyagát, a kilátótornyok anyagát elhordták és tüzelőnek elhasználták. A megmaradt menedékházakat berendezésükkel együtt a román hatóságok elkobozták. Egyedül a Kolozsvár környéki Bükk erdei menedékház maradt meg az EKE kezelésében.

Mind az első világháborút megelőző időben, mind a két világháború között, amikor az

erdélyi magyarság számban megfigyelt, az Erdélyi Kárpát-Egyesület összetartó és tudománynépszerűsítő fórum lett. A kisebbségi sorsba taszított erdélyi magyarság soraiban jelentős volt az EKE nyelvművelő és nyelvvédő tevékenysége.

A háború következtében 1945-től beálló mély politikai változások, Kelet-Európának a kommunista Szovjetunióhoz való láncolása megpecsételte az EKE sorsát is. Megerősödtek a központosítási és uniformizálási irányzatok és felfogások, melyek nem tűrték el önálló egyesületek létezését. Ez a felfogás az akkor 53 éves múltra visszatekintő EKE erőszakos beolvasztását eredményezte. Az Erdélyi Népi Kárpát Egyesület 1948. április 1-ig működött, amikor véglegesen felszámolták és beolvasztották az országos szinten működő ONT-be (Oficiul National de Turism).

Az 1991-ben újjáalakult EKE a mai rohanó világban egy úrt szeretne betölteni. Az alapszabályzat értelmében az EKE célkitűzései a következők: az amatőr turizmus művelése, a honismeret elmélyítése és a természetvédelem.

Az amatőr turizmus, amely nem tévesztendő össze a fizetéses turizmussal, elsősorban a közösségfejlesztést szolgálja. A gyalogos-bakancsos turizmus az egészséges életmód mellett a közös élmények gazdagodását biztosítja. A túravezetők irányításával a hétfégi gyalogos, au-

tóbuszos, vonatos, kerékpáros túrák a legtöbb esetben össze vannak kötve a tájegység ismeretetésével, a honismerettel. Az állandó jellegű ismeretterjesztő előadások, fotókiállítások, diavetítések, valamint különböző versenyek, erdei iskola típusú tevékenységek főleg iskolai tanulók bevonásával, valamint túravezetői tanfolyamok szervezése, megemlékezések, emlék- és teljesítménytúrák, felfedezőtúrák, sziklamászás, alpinizmus, barlangászat, külföldi kapcsolatok kiépítése közös tevékenységek kibővítésével mind-mind jelen vannak osztályaink tevékenységében. A védett területek és természeti ritkaságok megóvása, természetvédelmi munkálatok, útjelzéstestések, forrástisztítások, munkatáborok szervezése szorosan összefüggnek magával a turizmussal, tehát nem lehet ezeket szétválasztani.

Nagy sikernek örvend a hagyományos EKE Vándortábor, amely az ország különböző helyszínein kerül megrendezésre, minden évben más-más osztály szervezésében. Találkozót adnak itt egymásnak a különböző EKE osztályok tagjai, az EKE társszervezetei és szimpatizánsai, illetve minden belföldi vagy külföldi érdeklődő, aki fogékony a honismeret, a természetvédelem és a bakancsos turizmus iránt. Az idei XIV. Vándortábort az EKE Nagybányán működő Gutin Osztálya szervezi 2005. augusztus 3-7. között, Kapnikbánya mellett.

Jövőbeni együttműködésünkről

- A természetjárás és a természetvédelem, az épített környezet és kulturális értékeink általános védelme és ennek terjesztése, megszerettetése mindkét Fél működésének célja. Felek céljuk elérése érdekében gyalogos, kerékpár, vízi- és sítúrákat, magashegyi túrákat, barlangászatot szerveznek, oktató tevékenységet, lapkiadói tevékenységet végeznek.
- A Felek egyezően rögzítik azon szándékukat, hogy programjaikat és tagszervezeteik programjait változtatlanul eljuttatják egymáshoz a kölcsönös részvétel lehetővé tétele érdekében. A Felek rögzítik, továbbra is törekednek arra, hogy programjaikon a saját tagjaiknak nyújtott kedvezményeket a másik Fél tagjainak is hasonló feltételekkel biztosíthassák.
- A Felek rögzítik, hogy közös programjaik egyben oktatási célúak is, a honismeretet, a természetvédelmet és a magashegyi túravezető képzést egyszerre szolgálják. Felek szándéka, hogy a 2005. évtől kezdődően közös oktatási célú programokat szervezzenek.
- Felek szándéka továbbra is, hogy működésük, közös programjaik anyagi alapjainak megteremtése érdekében közös pályázatokat nyújtsanak be.
- A Felek rögzítik, hogy egymás és tagjaik egyesületi tevékenységének nyilvánosságot teremtve továbbra is közzéteszik programjaikon kívül tagjaik írásait lapjaikban: az Erdélyi Gyopárban illetőleg a Kárpáti Lapokban, honlapjaikon, valamint elektronikus levelezési listájukon.

Túraterv

Május

1. Mátra-hegység

Recsk – Domoszlói-kapu – Várbükke – Parád

Túrávezető: KEM, dr. Meszléri Éva, 46/323-010

7. Tappancs-túra – „Szép kilátás”

Eger – Tiba-kút – Nagy-Eged – Várállomás

Táv: 9 km, szint: 300 m, mi.: 4 óra

Találkozó: 9.00 Várállomás

T. vezető: KEE, Pappné Kormos Zsuzsa, 70/339-2325

7. Szlovákia – Selmeci-hegység

Egy napos túra a Szitnya-csúcsra, amely a történelmi Magyarország egyik legszebb kilátópontja.

Utazás: autókkal

Indulás: 7.00

Túrávezető: PKE, Vámos László, 30/971-2146

13-16. Csíksomlyói búcsú – Erdély

A búcsújárás mellett városnézés (Nagyvárad, Kolozsvár), kirándulás (sövidék), történelmi emlékhelyek felkeresése (a segesvári csatátér emlékparkja) teszi színesebbé programunkat.

Utazás: légkondicionált autóbusszal

Szállás: Zetelakán, székely családoknál

Költségek: 30.000 Ft

Jelentkezés: KEE, Köves Eszter, 20/ 397-3377

13-16. Dél-Dunántúli Kéktúra – Zselic

1. nap: Simonfa – Gálosfa – (György-Márton-begy, Cseppköves mésztufa hasadék) – Csepegő-kő – Felsőkövesd – Ibafa (26 km)

2. nap: Simonfa – Zselickisfalud vagy Patca (19 vagy 24 km)

3. nap: Zselickisfalud vagy Patca – Kaposmérő (17 vagy 12 km)

Szállás: Simonfa, Zselic kulcsosház, 700,-Ft/fő/éj, ágynemű, 1×300,-Ft, vagy hozni kell hálózsákokat

Utazás: autókkal, pénteken (13-án) délután

Térkép: A Zselic, 17-es számú

Túrávezető: PKE, Vámos László, 30/971-2146

15-16. Cserehát-hegység, autó+kerékpártúra

Komjáti – Tornaszentandrás – Tornabarakony – Rakaca – Krasznokvajda – Szanticska (sátorozás) – Felsővadász – Edelény

Túrávezető: KEM, Radnai János, 46/317-014

20-22. Cserehát-hegység

Bódvaszilas – Bódvarákó – Mile begy – Martonyi kolostorrom – Tornabarakony – Rakacaszend – Kecskepad – Irota – Felsővadász – Nyésta – Abaújszolnok – Baktakék – Fancsal – Abaújdevecser – Énc

Táv: 20, 22 és 15 km, szint: 650 m

Találkozás: 2005.05.20. 07.55 órakor, Keleti pu.

Indulás: 2005.05.20. 08.15 órakor Miskolcra

Szállás: sátorban vadkempinges módon

Étkezés: önellátás

Érkezés: 2005.05.22. 15.37 óra, Keleti pu.

Jelentkezés: 2005. április 15-ig

Túrávezető: MKE, Orbán Imre, 70/942-4410

22. „JAN BECHER”

Répásbuda – Katalin-völgy – Pázsag – Oldal-völgy – Felsőtárkány

Táv: 18 km, szint: 300 m, mi.: 6 óra

Találkozó: 8.15 Volán pu.

Túrávezető: KEE, Bónusz György, 20/935-4579

22. Bükk-hegység

Miskolc – Ómassa – Bánkút – Tar-kő – Óserdő – Három-kút – Bánkút – Ómassa

Túrávezető: KEM, Tóth Tamás, 46/349-258

27-29. Dél-Dunántúli Kéktúra – Mecsek – Zselic

1. nap: Felsőkövesd – Abaliget – (Orfű, Panoráma kemping) (25 km)

2. nap: Abaliget, barlang – Remete-rét (13 km)

Ha van rá igény, barlanglátogatás

Utazás: autókkal, pénteken (27-én) délután indulunk

Szállás: Orfű, Panoráma kemping, saját sátorban! Kb. 1000,-Ft/fő/éj

Térkép: Mecsek 15-ös és Zselic 17-es számú

Túrávezető: PKE, Vámos László, 30/971-2146

Június

4. Tappancs-túra

„Kárpátos tájakon”

Szilvásvárad – Szalajka-völgy

Táv: 8 km

Találkozó: 9.10, MÁV pu.

Tervező: KEE, Pappné Kormos Zsuzsa, 70/339-2325

10-12. Dél-Dunántúli Kéktúra

Kelet-Zalai-dombság

Állóképesség növelő, tájékozódási készségfejlesztő túra.

A teljes felszerelést (sátor, hálósák, kaja, stb.) hátizsákban kell vinni a túra alatt.

1. nap: Rádiháza – Szentpéterföldre (8-10 km)

Rövid éjszakai túra (Rádiházára 21:31-kor érkezünk meg, rögtön utána indulunk a tervezett táborhelyig), tájékozódás sötétben, éjszakai sátorhely keresés.

2. nap: Szentpéterföldre – Kistolmács, kemping (16 km)

Fürdés a kistolmácsi strandon.

3. nap: Kistolmács – Homokkomárom vagy Palin (23 vagy 30 km)

Kiszállási lehetőség Obornak faluban (20 km)

Utazás: vonattal:

Oda: Bp. Déli-pu: 17:05 (Göcsej IC) – Zalaegerszeg: 20.35 – átszállás: 20.55 – Rádiháza: 21.31

Vissza: Nagykanizsa: 14.30 – Bp. Déli-pu: 18.28, vagy Nagykanizsa: 15.30 – Bp. Keleti-pu: 19.33

Szállás: saját sátorban

Térkép: Dél-Zala, 28-as számú

Túrávezető: PKE, Vámos László, 30/971-2146

11-12. Szlovákia, kerékpár

Szádelői-völgy (sátrazás) – Tornai vár – Stószfürdő – Rozsnyó – Bánréve

Túrávezető: KEM, Répászky Ernő, 30/392-6152

17-18. Bükk 900-as csúcsai

Bükk-hegység

Mont Blanc felkészítő, állóképesség növelő, tájékozódási készségfejlesztő túra

Húsz, 900 m fölötti csúcs megmászása a Bükk-fensíkon, lehetőleg a 10 órás szintudón belül, a teljesítésért kitűző jár. (kb. 32 km, 2000 m szintkülönbség!) Kiszállási vagy könnyítési lehetőség lesz!

Utazás: autókkal, pénteken (17-én) délután indulunk

Szállás: Bánkút, síház vagy Nagy-mező, kulcsosház (szervezés alatt)

Térkép: Bükk, 30-as számú

Túrávezető: PKE, Vámos László, 30/971-2146

15-20. Szlovákia, Kis-Fátra

vonat – gyalog

Kis-Fátra (sátorozás)

Túrávezető: Komlósi András 20/942-9182

25. Mont Blanc felkészítő túra

Pilis – Visegrádi-hegység

Szervezés alatt – minimum 2000 m szint!

Túrávezető: PKE, Vámos László, 30/971-2146

25. „Borsod szép útjain”

Bódvaszilás – Szögliget – Szádvár – Tobonya-bérc – Jósavfő – Aggtelek

Táv: 20 km, szint: 400 m

Találkozó: 5.20, MÁV pu.

Túrávezető: KEE, Bóta Attila, 20/965-1432

26. Aggteleki karszt

Aggtelek bg. – Szalonna – Telekesi-völgy – Csorbakő – Szubogy

Túrávezető: KEM, Pintér Vendel

Programelőzetes

Tátra 2005 tábor

Gyönyörű magashegyi völgyek, bővizű hegyi-patakok, vízesések és maga a HEGY! Mindez és túráink változatossága a biztosíték arra, hogy mindenki megtalálja a számára megfelelő nehézségű túrát, és így ez az öt nap igazi feltöltődéssé és kikapcsolódássá válik.

Szállás: Tátralomnicon, hatszemélyes faházakban
A tábor ideje: július 12-16. (5 nap).

Költségek: 20.000 Ft, amely magába foglalja az utiköltséget, a szállásdíjat félpanziós ellátással. (Nem KEE-tagoknak a költség 32.000 Ft.)

Jelentkezés: május 31-ig,

Köves Gyula, KEE, 20/326-4943

E-mail: kovesy01@axelero.hu

MKE tábor 2005 – Bükk

A nagy előd, Dr. Zsembery Gyula írta a Turisták Lapjában, 1929-ben: „*Nagyon helyes volna, ha minden osztályunk területére minden évben egy-egy nagyobb, vándorgyűlésszerű országos tanulmányi kirándulást rendeznénk és az ilyen összejöveteleken nem a felkészítőnkön, hanem a tudás és honismeret fejlesztésén volna a hangsúly.*”

E gondolat jegyében rendezzük meg a Bükk hegységben sátor táborunkat. A kárpátos hagyományokon (turisztika, természetvédelem, honismeret) túl a résztvevők aktívan bekapcsolódhatnak menedékház-építő programunkba is.

A tábor ideje: július 22-29.

Jelentkezési határidő: június 15.

Köves Gyula, KEE, 20/326-4943

E-mail: kovesy01@axelero.hu

A Dornay turistaház

Salgótól északra, az Eresztvényből induló műút végén, a sípályák közelében áll a Dornay turistaház. A Magyarországi Kárpát Egyesület Salgótarjáni Osztálya avatta fel 1935. október 20-án az Ágoston Sándor által tervezett épületet. Mai nevét építésének kezdeményezőjéről, Darnay-Dornay Béláról (1887-1965) kapta, aki 1923-1940 között a salgótarjáni reálgimnázium tanára, a környék kutatója és kiváló ismerője, valóságos polihisztor volt. Tanított Rózsahegyen, Veszprémben, Magyaróvárott is, volt a keszthelyi Balatoni Múzeum igazgatója és a Földtani Intézet dolgozója. Jelentős munkái a Bakonyt, a Balatont és a Karancs-Medvest bemutató turistakalauzai, melyek közül az utóbbit 1929-ben magánkiadásban jelentette meg.

A környékbeliek még emlékeznek a fogadó kitűnő konyhájára, népszerűségére. Sajnos a turistaház jelenleg igen lepusztult állapotban van. Amit emberkéz elért, az tönkre van téve. Az időjárás pedig a tetőn keresztül rombolt. Érdemes lenne az *Egyesületünknek visszavenni, rendbehozni és üzemeltetni* e jobb sorsra érdemes építményt. Érinti az Északi Zöld. Az eddigi egyetlen turistaház ezen az útvonalon. Mielőbbi cselekvés szükséges, mert az üzleti hiénák – kihasználva a határsávi turizmus megindulását, rácsapnak e házra. Annak idején a miénk volt, meg kellene keresni a módját a visszaszerzésére.

A közeli, jó vízű Bodzfás-kútnál szalonasütő helyek, padok, asztalok találhatóak, és a szemközti dombon pedig felvonóval ellátott sípálya. Könnyű turista út vezet a Salgó várba, ahol még Petőfi Sándor is megfordult. Igazán remek hely, ajánlom mindenkinek.

Fotó: Nagy Péter

